

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

dette tilsammen har givet en Indtægt af ca. 7 Mill. Kr., som ikke alene kan tilskrives Takstforhøjelsen.

Det vilde være meget urigtigt, forekommer det mig, at benægte, at Statsbanerne med de store Summer, der er bundet i Anlæg og Materiel, vil stille meget betydelige Krav, som Samfundet maa udrede. Men det vilde være lige saa fejlagtigt at paastaa, at Underskuddet er voksende og Driften stedse dyrere. Fra det mørke Aar 1932—33 indtil nu er Kurven opadgaaende, og der er af Ledelsen og det store Personale under vanskelige Forhold, hvor tilmed gammelt og nyt brydes stærkere end nogen Sinde, udført et stort og værdifuldt Arbejde, der i Forbindelse med den almindelige Konjunkturbedring har bidraget til den Bedring, der kan paavises i Resultaterne i Aarene fra 1932—33 til nu.

Jeg har gerne villet gøre disse Bemærkninger og er naturligvis enig med det ærede Medlem i, at ingen her paa Rigsdagen eller noget andet Sted er interesseret i andet end at faa de virkelige Forhold frem og belyst paa en alsidig Maade, saa at det Billede, som Offentligheden danner sig af de danske Statsbaners samlede Økonomi, er et Billede, der kan taale enhver Belysning, nær eller fjern.

Jeg skal dernæst vende mig til det Ændringsforslag til § 26, der er stillet af et Mindretal, og som blev anbefalet af det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby), gaaende ud paa at stille et Beløb til Raadighed for Ministeren for offentlige Arbejder til Forberedelse af Arbejdet for Forlængelsen af Midtbanen fra Frederikssund til Hillerød.

Jeg vil gerne sige om dette Spørgsmaal, at det overrasker mig noget, at en Debat som den, der nu her rulles op, overhovedet kan føres i Øjeblikket i dette høje Ting. Rigsdagen har, hvad der allerede er sagt, en Gang taget Standpunkt til dette Spørgsmaal og har en Gang afgjort denne Sag; Rigsdagen har vedtaget en Lov, der nedlægger denne Bane. Under Forhandlingerne om dette Lovforslag skete der forskellige Ændringer under Forslagets Gang her paa Rigsdagen. Men det er en Kendsgerning, at Rigsdagen vedtog i 1933 at nedlægge Midtbanen. Man føjede den Bestemmelse til, at i to Aar maatte Befolkningen have Adgang til, hvis det var muligt, og hvis der var Interesse derfor, at gøre endnu et Forsøg paa at redde deres Bane. Først efter 1. Oktober 1935 kunde Ministeren for offentlige Arbejder og Finansudvalgene tage Bestem-

melse om Tidspunktet for Banens Nedlæggelse.

Men en Debat om, hvorvidt Banen skal opretholdes eller ikke, forekommer mig at være post festum. Rigsdagen har taget Standpunkt hertil; vi forhandler i Øjeblikket om Tidspunktet, en Afgørelse, som træffes af Ministeren og de to ærede Finansudvalg. Under disse Forhandlinger, der paa Grundlag af mit Forslag om Standsning af Banen fra 15. Maj d. A. er ført i Finansudvalgene, er mange Synspunkter ført frem.

Jeg vil gerne, uden at tage noget som helst Forbehold i saa Henseende, sige, at jeg havde meget gerne set, om Befolkningen havde brugt de to Aar saaledes, at jeg i Dag kunde have staaet og anbefalet eventuelt at bygge Banen færdig eller dog at opretholde Banen. Jeg havde helst set det. Ethvert af Rigsdagens Medlemmer ved, hvilken ubehagelig Fornemmelse det er at skulle staa og ødelægge noget, som man i sin Tid betragtede som et Kulturgode, og som paa den paagældende Egn alligevel betragtes som et Fremskridt, som man beklager at skulle give Afkald paa, selv om Banen i Øjeblikket ikke bruges nævneværdigt. Men for Ministeren har der ikke været andet at gøre. Da jeg overtog mit Embede, var der blandt andre Op-gaver, som ventede mig, ogsaa den Op-gave at forelægge Resultaterne af de 2 Aars Ventetid og Befolkningens Forsøg paa at underbygge deres Bane. Man tilvejebragte et Materiale, som i enhver Henseende belyste, hvordan Forholdene laa, og jeg tør sige, at der er gjort Forsøg paa at belyse dem saa loyalt og objektivt som muligt. Men Befolkningen har overhovedet ikke reageret paa den kraftige Advarsel, som blev givet den, da man vedtog Loven i 1933, ved hvilken Lejlighed det i Landstingets Betænkning udtrykkelig fastslaas, at Flertallet i det ærede Landstingsudvalg har den Opfattelse, at der af Befolkningen ubetinget maa kræves bedre Udnyttelse af Strækningerne, hvis fremtidig Opretholdelse af disse, ud over det i Ændringsforslagene foreslaaede Aaremaal, skal kunne forventes.

Nu er det sagt fra forskellig Side her — og jeg bekræfter det —, at saaledes som Resultaterne viser sig at være, maa, efter de Forudsætninger, der var til Stede, da man vedtog Loven, Banen nedlægges. Vil man foreslaa det modsatte, gaar man imod Forudsætningerne for Rigsdagens Vedtagelse af den nævnte Lov. Man har kritiseret mange forskellige Ting ved Banens Drift. Det er paastaaet, at man havde en daarlig Køreplan, at man havde daar-